

DAN-SILVIU BOERESCU

FLORIN PIERVIC
Marele și unicul
ciocoflender

Editat de **Neverland SRL**.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin **Editurii Neverland**.

Copyright © 2025, **Editura Neverland**.

! Nicio parte (fragment sau componentă grafică) din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al Editurii Neverland.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOERESCU, DAN-SILVIU

Florin Piersic : marele și unicul ciocoflender / Dan-Silviu Boerescu. - București : Neverland, 2025

Conține bibliografie

ISBN 978-630-307-081-0

929

792

Tehnoredactare: Gabriela Anghel

Design copertă: Aurelian Leahu

Corectură: Dușa Udrea-Boborel

Redacție:

tel.: 0790 557 986

e-mail:

editura@neverland.ro

Editura Neverland

Librăria UJmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

Ujmag.ro

Ce este un „ciocoflender“? Puțină etimologie emblematică și revelatoare

„Florin Piersic prinde peștișorul de aur. Peștișorul moare când Piersic încă povestea despre prima lui dorință. / Recensământul nu se poate încheia, fiindcă nu s-a întors recenzorul de la Florin Piersic. / Un avion așteaptă să decoleze de opt ore, după ce pilotul l-a sunat din greșală pe Florin Piersic. / Tragedie la SRI: Agentul care îi intercepta convorbirile lui Florin Piersic a murit de epuizare. / Florin Piersic e revoltat cu privire la referendum: *E inuman să îmi ceară să răspund la o întrebare prin DA sau NU!* / Un român se laudă că a vorbit cu Florin Piersic la telefon fără să i se descarce bateria. / Florin Piersic a dormit o dată trei zile, pentru că în prima noapte a început să vorbească în somn. / Sesiunea iunie 1953 a Bacalaureatului s-a încheiat oficial ieri! Florin Piersic a terminat proba orală! / De ce nu a jucat Florin Piersic în serialul *Tânăr și Neliniștit?* Deși Piersic a insistat, producătorul nu a acceptat nici în ruptul capului să lungească serialul. / Florin Piersic nu a jucat în niciun film mut, din motive pe care nu le-a dezvăluit niciodată... / De Paște, Moș Crăciun, transpirat și smulgându-și barba de nervi, coboară scările unui bloc și se întâlnește cu Iepurașul, care tocmai urca de la parter la etajul 1, și îl previne: – Să nu care cumva să faci tâmpenia să intri în vorbă cu Florin Piersic! Este la etajul doi! / Trimis de NASA, Florin Piersic călătorește în timp și are de gând să vorbească și cu Martin Luther King: „O să-i zic că și eu *am avut un vis*. Se făcea că eram cu maestrul Calboreanu și jucam fazan. Și pe maestrul Calboreanu îl lua ambulanța după cinci zile“. / Florin Piersic se angajează salvamar pe Litoral. Fiind o persoană foarte cunoscută, lumea s-a adunat în jurul lui pe plajă, iar acesta a început să le povestească întâmplări petrecute pe platoul de filmare. În timp ce actorul povestea mulțimii, din largul mării se aude: – *Ajutoooooor! Ajutoooooor!* Florin Piersic însă nu îl bagă în seamă și continuă de relatat turiștilor

o serie interminabilă de episoade palpitante. – *Ajutooor, mă înec!*, se aude din nou. De data acesta, Piersic se uită în larg și vede un bărbat care dă disperat din mâini. – *Măi, puiule, ai răbdare, îți fac eu semn când să aplauzi!*, strigă Piersic. / ... – Care este culmea răbdării participanților la Festivalul Ursul de Aur de la Berlin? – Să vorbească Florin Piersic și să traducă Iohannis!“

Florin Piersic – este definiția perfectă a unui om care vorbește mult și spumos. Absolut captivant! Iar un om cu un asemenea debit verbal, de neegalat, inevitabil devine, la un moment dat, nu doar un incontinent utilizator, ci și un creator de limbaj, ba chiar de argou urban. De altfel, DEX online, preluând definiția din *Dicționarul de argou al limbii române* (2007) al lui George Volceanov, precizează: „*ciocoflender, ciocoflenderi* s. m. = apelativ folosit pentru exprimarea simpatiei vorbitorului față de interlocutor (*pus în circulație de popularul actor Florin Piersic*)“. O notă de subsol a lui Radu Borza arată că, de fapt, termenul ar fi o formă greșită a apelativului (peiorativ) „ciocofleandură“, dar asta nu mai are vreo relevanță câtă vreme Piersic a reușit să gramaticalizeze spontan sensul pozitiv al cuvântului. (*Fleandură* înseamnă „obiect de îmbrăcăminte rupt, stricat; zdreanță, buleandă“. Și în Dicționar Urban, Ioan Crușoveanu merge pe aceeași idee a unei interpretări negative: „un pripas, un ciurli-burli, un neica-nimeni, un ageamiu“ și dă exemplul „Ai văzut ce a făcut Adi ăla, mă?“ „Daaa, dă-l în sânge de ciocoflender!“)

Florin Piersic a explicat și rădăcina biografică a popularei expresii: „Aveam un profesor, Mărgineanu, la liceu, și care, în momentul când citea catalogul la matematică – unde eram prostul liceului –, se uita și spunea *Să poftească la tablă ciocoflenderul...* Și, în clipa aia, toată clasa începea să râdă, fiindcă știa că, practic, ciocoflenderul sunt eu: ciocoflenderul Florin Piersic. Profesorul de matematică îmi spunea ciocoflender, dar nu într-un sens bun, el, de fapt, mă făcea tâmpit, pentru că nu mă pricepeam deloc la calcule“. Unul dintre contextele în care acest element a fost făcut public este legat de emisiunea „Sinteza Zilei“, de la postul de televiziune Antena 3.

Așadar, dincolo de etimologia originară, un artist uluitor de vorbăreț a reușit să schimbe înțelesul unui cuvânt, conferindu-i o nouă și uimitoare forță de sugestie. Iar așa ceva doar cineva ca inegalabilul Florin Piersic putea face. Un român universal, la fel de iubit în România de azi, în Republica Moldova sau în Israelul cu atâția vorbitori de limbă română. Nu întâmplător, de-a lungul timpului el a primit titlul de „cetățean de onoare“ al mai multor orașe precum: Bacău, Cluj-Napoca, Caracal, Sighet, Suceava, Baia Mare, Oradea, București, Galați și Iași. Iar la 10 decembrie 2012, prin decretul președintelui Republicii Moldova, Nicolae Timofti, actorului i s-a acordat și cetățenia Republicii Moldova. Florin Piersic a adresat o scrisoare președintelui moldovean motivând solicitarea prin faptul că acolo este primit foarte bine de oameni și se simte iubit, iar tatăl lui a activat, în calitate de medic veterinar, atât în Bucovina, cât și în Basarabia (la Cernăuți – unde este îngropată sora lui, Lucica, pierită tragic în copilărie – și, respectiv, la Soroca).

(<https://dexonline.ro>, <https://dictionarurban.ro>, www.cancan.ro, <https://goki.ro>)

Nașterea începe la cinematograf. Copilăria idilică în Bucovina, umbrită de tragedia surorii înecate în apele Prutului

Predestinare? Foarte probabil. Pe 27 ianuarie 1936, viitorul actor era să se nască nicăieri altundeva decât... într-un cinematograf. Se întâmpla la Cluj, orașul în care Florin Piersic se va reîntoarce mereu.

Într-un interviu din anul 2011 acordat pentru *Adevărul*, prilejuit de faptul că, deloc întâmplător, un cinematograf din urbea de pe Someș (totuși, altul decât cel în care era să vină pe lume), pe vremuri numit „Republica”, urma – la împlinirea vârstei de 75 de ani – să îi poarte numele, actorul povestea acest episod inedit: „Cea mai frumoasă poveste s-a întâmplat nu în acest cinematograf. Într-un altul. Tot din Cluj. Mama mea, gravidă cu mine, era acolo cu tatăl meu. Se uitau la un film. Seara. Era *Tarzan*, cu Johnny Weissmuller. Și în timpul proiecției, pe la zece și jumătate seara, mama i-a a spus lui taică-meu: «Măi, Ștefane, cred că nasc». Asta, în timp ce se uitau la film. Au dus-o la spital, la clinica doctorului Stanca (tatăl scriitorului Dominic Stanca și al scriitorului Radu Stanca) și la ora cinci fără zece dimineața, m-am născut eu. Dintr-un cinematograf am plecat să vin pe lume, ca să zic așa”.

Celălalt cinematograf din Cluj, denumit acum „Florin Piersic”, era, în sine, un loc magic, chiar dacă într-un fel fusese confiscat de comuniști și aparatul lor de propagandă: „Uite, aici în spatele nostru era rândul 18. Unde e spațiul ăsta, culoarul. Niciodată, nimeni, nu putea pune mâna pe un loc din ăsta. Erau ale Partidului Muncitoresc Român. Locurile erau ale șefilor. O dată, o fată, a unui șef din Cluj, nu-i spun numele, mi-a dat un bilet pe rândul 18. Când am intrat și am luat loc, m-au luat cu *Băi, băiete, de unde ai tu bilet pe rândul ăsta?* Le-am explicat că mi l-a dat o doamnă, nu am zis domnișoară, o directoare a lui

cutare, și n-au mai putut zice nimic. A fost singura dată când am stat pe rândul 18“.

Clujul a fost matricea formativă a omului și a actorului, fapt mărturisit ori de câte ori avea ocazia: „Iubesc orașul ăsta și toate locurile din el. Bineînțeles, cel mai drag este locul în care mi-am trăit copilăria. În cartierul Andrei Mureșanu, pe strada Bolintineanu, la numărul 10. De acolo plecam zilnic la joacă, mai apoi la școală. De acolo am terminat liceul și tot de acolo m-am dus cu mama și cu tata când am apărut prima dată, la Operă, când am făcut figurație. De plăcere, că eram elev. Nu pentru ăia 5 lei, pentru că trăiam bine. Ci din dragostea pentru profesie“.

Născut și crescut la Cluj, Florin Piersic a avut însă parte de o primă copilărie idilică în Țara Fagilor, părinții lui fiind la origine bucovineni și tatăl ocupând o vreme postul de medic veterinar la Cernăuți. După Diktatul de la Viena din 30 august 1940, când Clujul fusese cedat Ungariei horthyste împreună cu o parte considerabilă a Transilvaniei (43 492 km pătrați), familia Piersic se mutase acolo. Până la invadarea a doua oară a Bucovinei de către trupele sovietice în 1944, reperele copilului s-au numit Corlata (de unde era familia tatălui), Pojorâta și Cajvana.

Medicul Ștefan Piersic semnează un text care a devenit prefața volumului autobiografic al actorului, începând elocvent: „Satul în care m-am născut purta numele de Corlata și era așezat pe moșia răzeșului și boierului Corlățeanu, din vremea domniei lui Ștefan cel Mare. Așezarea cuprindea aripa codrilor de fagi seculari, în continuare cu marginea pădurii dinspre Stupca, din care Ciprian Porumbescu dădea răsunet din coardele scripcei sale fermecate celebrei *Balade*, răsunet de dragoste, dus de vântul pădurii spre valea Ilișeștilor, în grădina iubitei lui, Berta. Codrii se întindeau dinspre Humor, peste Capu' Codrului, Berchișești, Corlata, Stupca, Ilișești, și cuprindeau toată Bucovina, numită și *Țara Fagilor*. Austriecii îi spuneau în limba lor *Buchenwald*. Toate satele din jur dinspre părțile Sucevei și Humorului erau locuite de plăieșii vestiți ai Moldovei cu frumusețea obiceiurilor lor, păstrate din moși-strămoși“.

Ștefan Piersic era al șaptelea copil al familiei. Părinții lui – bunicii micului Florin, care se va juca prin curtea lor – erau Catinca (zisă și If-tinca), născută Popescu, și Ion „al lui Toader, al Dascălului“, descenden-tul unui cântăreț bisericesc de la Mănăstirea Rarău, stabilit ulterior în satul de pe moșia boierului Corlățeanu, urmaș de răzeși. Ștefan Piersic, student-ofițer (sublocotenent) la Medicină Veterinară, în cadrul Insti-tutului Medico-Militar, s-a îndrăgostit, în vara lui 1922, la un bal popular de la Valea Seacă, de Vera Pașcanu, fiică și nepoată de preot. Inițial, pă-rintele Isidor Pașcanu, tatăl Veruței – „Floarea Bucovinei“ –, s-a opus „mezalianței“ cu un fiu de țăran, care urma și să devină ofițer, repartizat la Regimentul de Cavalerie din Bălți și susceptibil ca, în timp, să fie mutat dintr-o garnizoană în alta pe tot cuprinsul Regatului.

În plus, Isidor Pașcanu i-a spus franc: „Domnule ofițer, trebuie să vă spun ceva! Eu v-aș da-o pe Veruța, dar, nu știu cum să vă spun, sunteți ofițer și nu cred că se potrivește. Ofițerii sunt altfel, sunt mai ușuratici“. Ștefan Piersic a spus „Eu rezolv asta!“, întrucât nu concepea să se des-partă de iubita lui. „Și a mers tatăl meu la București și a intrat la Regele Ferdinand. Pe atunci se intra ușor la o persoană importantă. Nu trebuia să rogi 1 000 de oameni să-ți facă, să-ți dreagă, să te ajute. A fost primit și i-a spus: *Părintele Pașcanu nu mi-o dă pe fata pe care o iubesc!*“, a po-vestit Florin Piersic într-o emisiune a lui Dan Negru. „Asta este o poveste atât de frumoasă. Da, tatăl meu i-a spus asta Regelui Ferdinand. La care Regele Ferdinand a spus: *O să ieși din armată și poți să-ți iei iubita de soție*“.

Iubirea pătimașă a celor doi tineri și faptul că Ștefan și-a cerut retra-gerea în rezervă, mergând el însuși în audiență la Regele Ferdinand, au înfrânt așadar împotrivirea familiei Pașcanu, cununia fiind celebrată „în ziua de 27 decembrie 1925, în sfânta biserică din Cajvana, unde bunicul Veruței după mamă, Ioan Iliuț, era preot“.

Veruța era „ca un înger plimbăreț pe pământ“ și s-a dovedit a fi o soție destoinică și o mamă exemplară: „Pe 3 august 1929, a născut cea mai mândră fetiță din lume, pe Lucica. Pe 27 ianuarie 1936, completează

fericirea familiei cu Florinel“. Dar fericirea familiei avea să fie știrbită de o tragedie de proporții, dispariția la o vârstă fragedă, în adolescență abia, a primului născut, Lucica pierind în circumstanțe îngrozitoare. „Îmi amintesc de ziua cea mai tristă a vieții mele, când mama, smulgându-se de la brațul tatălui meu, s-a repezit la sicriul în care era Lucica noastră, găsită după patru zile de niște pescari, plutind pe apele nemiloase ale Prutului. Încercarea ei de a o îmbrățișa mi-a rămas întipărită pe retină, într-un fel pe care nu-l pot povesti...“

Întâiul născut al familiei Piersic a avut o soartă cumplită, ea sacrificându-se atunci când cea mai bună prietenă fusese luată de un vârtej format pe apa râului Prut. „Întotdeauna când joc o piesă, mă gândesc foarte mult nu numai la părinții mei, ci și la sora mea care, la nici 14 ani, s-a înecat în Prut sărind să-și salveze colega de bancă, Doina Puha. E prima amintire pe care o am eu legată cu adevărat, aveam 7 ani, 6 ani și jumătate, e prima amintire pe care o țin minte, respectiv înmormântarea surorii mele, înmormântare la care cred că au participat, la vremea aceea, toți oamenii din Cernăuți. Au venit toți oamenii de la vremea aia, tocmai pentru că murise fetița doctorului Piersic.“

Tragedia din apropierea orașului Cernăuți, unde doctorul Piersic îndeplinea funcția de medic veterinar al județului la vreme de război, s-a petrecut în vara anului 1942, de față cu o mulțime de martori, dar încercările de salvare a curajoasei Lucica nu au avut, din nefericire, sorți de izbândă: „Sora mea a plecat cu colegii ei la cules de plante pe malul Prutului pentru soldații de pe front. Mama a condus-o și i-a spus să nu facă baie în Prut. Dar, ajunși acolo, toți colegii s-au aruncat în Prut. Colega ei de bancă, Doina, a început să țipe, a luat-o un vârtej. Atunci soră-mea, care era campioană la înot, avea 13–14 ani, a sărit după ea. Un evreu s-a aruncat după ele. A reușit să o salveze pe Doina, dar pe sora mea nu. Sora mea a fost găsită după 4 zile, în Basarabia, la 11 kilometri depărtare. Nu există o durere mai mare. În urma acestei pierderi, părinții mei au încercat să facă spiritism că să vorbească cu ea. Parcă văd când au venit, li se scurgea apa pe față...“

Florinel a rămas, astfel, singur la părinți, într-o familie îndoliată. De altfel, Vera Piersic nu a reușit niciodată să-și mai găsească alinarea, deși, asemenea lui Hasdeu, a încercat inclusiv ședințe de spiritism, și toată viața s-a îmbrăcat în haine cernite, plângându-și neîncetat fiica pierdută: „Îmi amintesc de ziua în care, printr-un geam pe care curgeau lacrimile ploii de sfârșit de octombrie, am văzut-o pe mama, în negru, coborând alături de tata dintr-o birjă. În disperarea lor de a obține alinarea spirituală după pierderea Lucicăi, fuseseră plecați ceva vreme la București, timp în care eu rămăsesem în grija familiei Puha. *A venit mama, au venit!*, am strigat. Era 1942, toamna. Pe scări, mama m-a luat în brațe și, cu lacrimi în ochi, mi-a spus: *Florinel, Lucica, nu mai vine*“.

Una dintre puținele excepții când Vera Piersic a renunțat la doliu a fost în 1957, la spectacolul de absolvire a Institutului de Artă Teatrală și Cinematografică (IATC) al fiului ei, când acesta juca în *Peer Gynt* de Ibsen: „A fost felul ei de a sărbători reușita mea, înlocuind doliul cu o bluziță colorată“.

Amintirea Lucicăi își va pune tot timpul pecetea asupra gândurilor lui Florin Piersic. Una dintre întâmplările care l-au marcat este plină de tâlc: „Mulți, mulți ani mai târziu, mă aflu la Paris, în Montmartre, unde pictori din toată lumea se adună într-o supremă lecție de artă. În drumul meu, îmi sare în ochi un portret expus de unul dintre artiști. Sub el scria: *Cinci franci*. Schița reprezenta chipul unei tinere fete. Era chiar ea, Lucica, exact ca în tabloul pe care părinții mei îl țineau în sufragerie. Îl priveam și nu îmi venea să-mi cred ochilor. N-o să-mi iert niciodată că în acel moment am trecut mai departe. Mai târziu, m-am întors în același loc, cu gândul să îl cumpăr. Nu l-am mai găsit. I-am povestit mamei ce se petrecuse, iar mama mi-a spus: *Nu te speria, Lucica a fost cu tine la prima ta călătorie*“.

Florin Piersic a ținut ascuns timp de zeci de ani faptul că a înfiat o fetiță. Marele actor nu a vrut să se laude cu gestul său, însă Dan Negru l-a făcut să povestească întâmplarea într-un interviu emoționant. În 2023, Dan Negru a realizat un interviu memorabil alături de Florin

Piersic și de Părintele Necula. Discuția a acoperit subiecte precum credința, copilăria, filmele și poveștile vieții. În prag de Crăciun, prezentatorul de la Kanal D a decis să împărtășească cu cei care îl urmăresc în mediul online un fragment emoționant din acest interviu, dezvăluind o poveste despre generozitate și compasiune în care Florin Piersic a înfiat o fetiță. „Las aici povestea lui Florin de Crăciun. A ținut-o ascunsă zeci de ani, pentru că binele se face în liniște! Povestea fetei pe care a înfiat-o demult... Florin e unul dintre oamenii de la care am învățat că nu rămâne nimic după noi decât bunătatea! Fii bun! Doar asta rămâne...” , a scris Dan Negru pe rețelele de socializare, unde a distribuit un fragment din interviul de colecție.

Potrivit marelui actor, în timpul unor filmări, atenția i-a fost atrasă de o copilă de o frumusețe răpitoare. Florin Piersic a inițiat un dialog cu ea, descoperind că micuța nu avea părinți și locuia cu o mătușă. În ciuda programului său încărcat, actorul a decis să facă o schimbare reală în viața acestei fete. Cu gândul de a o înfia, Florin Piersic a vizitat-o pe mătușa copilei și, conștient de limitările sale de a se ocupa de un copil în mod direct, a ales să ofere sprijin financiar. O mare parte din banii câștigați din activitatea sa în teatru erau direcționați către această fetiță. „Vreau să fac ceva pentru fetița asta. Zic: «Vreau să o înfiez»” „Stătea și se uita la mine. Și eu o sesizam. Frumușică, parcă era un cap de-al lui Grigorescu. Am în imagine câțiva dintre pictorii români care au făcut tablouri pe care eu nu pot să le uit niciodată. Și mă uitam la ea, avea și o băsmăluță. Mă urmărea chipul ei. I-am spus: «Pe tine cum te cheamă?» «Maria». Zic: «Măriucă dragă, extraordinară ești, dar de ce te uiți așa la mine?» «Pentru că vă iubesc!» «Mă iubești pe mine? De ce?» «Nu știu, dar vă iubesc mult». I-am spus: «Unde locuiești, ce fac părinții tăi?» «Nu mai am părinți». «Cum?» «Mama a căzut de pe un car cu fân și a făcut o boală, nu a mai putut să o salveze nimeni. După două săptămâni, a murit și tata». «Și tu unde stai?» «Stau la o mătușă». Și ne-am dus la ea. Fetița mi-era foarte dragă. Eu am avut o soră care s-a pierdut, în 1942. Vreau să fac ceva pentru fetița asta. Zic: «Vreau să o înfiez». Dragilor, e foarte

important ce vă spun acum. Atunci, așa am simțit, că vreau să o înfiez“, a relatat Florin Piersic, în cadrul interviului cu Dan Negru. Cu sinceritate și modestie, Florin Piersic a mărturisit că gestul său discret a avut un impact semnificativ asupra destinului acestei tinere. În timp, copila, numită Maria, s-a căsătorit cu un bărbat excepțional, iar acum au împreună două fete. Inițial, marele actor a cerut sfatul părinților săi, iar tatăl său i-a spus că nu va avea timpul necesar să se ocupe de un copil. „Am ținut legătura și m-am dus la București și le-am spus părinților mei. Atunci, tata a spus: «Florin, tu ai atâtea probleme, noi suntem deja în vârstă. Te angajezi la un lucru foarte grav, pentru că tu trebuie să o aduci la București». Eram căsătorit, aveam probleme. Atunci i-am ascultat pe părinții mei, dar imediat am luat legătura cu ea, pentru că mă duceam des la Baia Mare. Și de atunci... am spus așa: că tot ceea ce câștig eu de la teatru, salariul meu, îl trimit fetei acesteia. Acum, când noi vorbim, Maria are două fete mari, e căsătorită și tabloul meu este în casa ei de la Drobeta-Turnu Severin. Măriuca spune că Florin Piersic este binefăcătorul ei. S-a căsătorit cu un om excepțional. Pe una dintre fetele ei o cheamă Ștefania, iar pe cealaltă Florina, după numele meu. Nu am devoalat până acum povestea asta, pentru că sună a laudă, dar nu este o laudă, e o pomană. E ceva de suflet. Eu în ea am văzut-o pe sora mea.“

Peste ani, Florin Piersic a reușit printr-o stratagemă să-și ducă tatăl, chiar pe vremea comunismului, la locul de veci al Lucicăi: „Mult mai târziu, prin înțelegerea și înțelepciunea generalului Aaron Bordea și ale unui colonel sucevean, am plănuit o așa-zisă excursie în Polonia, ca să putem ajunge pentru câteva ore în Cernăuțiul tristeții sale! Am dorit foarte tare să îl duc pe tatăl meu la mormântul surorii mele Lucica, îngropată acolo în 1942. După zeci și zeci de ani nu pot să uit, mi-a rămas definitiv în minte foșnetul repetat al frunzelor ruginii – parcă pictate într-un tablou de Van Gogh –, măturate cu un mănunchi de crengi de Ana Toader, pe atunci viitoarea mea soție, care era împreună cu noi. Îl văd și acum, obosit, ținându-se cu mâinile de cruce, vorbindu-i fără lacrimă, zguduitoare, cu expresie și o tânguie a cuvântului pe care le am în

ochi și în urechi până în ziua în care voi sta și eu *cu floarea în gură*. Nu pot să mă uit, pentru că nu pot, dar aş da orice să vă arăt imaginile filmate de mine atunci, cu cimitirul Cernăuțului invadat de toamnă, cu chipul părintelui meu, alb și transparent de emoție“ (conform sfâșietoarei mărturii din volumul autobiografic, *Viața este o poveste*).

Într-un interviu, actorul a povestit despre tatăl lui, Ștefan Piersic, care în perioada Holocaustului a reușit să salveze mai mulți evrei, ascunzându-i într-un abator din Cernăuți, el fiind responsabil în locația respectivă. „A salvat șase familii de evrei. I-a ascuns în abatorul lui de la Cernăuți. Trebuia să fie luați și duși la Auschwitz și tatăl meu ia luat. Nu era voie atunci, nici trupele germane, nici poliția, nimeni nu putea să intre în abator fără aprobarea tatălui meu, pentru că el era medicul veterinar al județului. I-a ascuns acolo vreme de cinci luni de zile. Mama l-a aducea mâncare pe ascuns...“, a dezvăluit Florin Piersic la Antena 3.

Vâltoarea războiului avea să determine, apoi, pribegia dincolo de linia frontului care se apropia amenințător de Țara Fagilor și, într-un final, avea s-o mutilizeze, URSS însușindu-și nu doar Basarabia, ci și nordul Bucovinei. Pentru familia Piersic a urmat refugiul la Săliștea Sibiului, unde timp de doi ani tatăl lui Florin și-a practicat meseria. „Locuiam pe strada Vale la numărul 1, aproape de baciul Simi, cu mama ca o sfântă, zilnic pomenind-o și chemând-o pe Lucica din stele. De acolo, ne-am mutat la Cluj imediat după 1944.“

Politicul și-a pus și el amprenta în mod barbar după schimbarea orânduirii în țară, devenită acum o sinistră „democrație populară“ de inspirație și sub tutelă sovietică. Ștefan Piersic, tatăl viitorului actor, fusese liberal tăttărescian și la un moment dat, în timpul conflagrației, îndeplinise funcții administrative la Cernăuți. În consecință, noile autorități l-au trimis la pușcărie, așa cum au procedat cu atâția și-atâția intelectuali asociați, într-un fel sau altul, cu „vechiul regim“. A fost plimbat prin penitenciarele politice, fiind pus în libertate după moartea lui Stalin, în 1953, iar această perioadă a fost cruntă pentru familia Piersic: „Mama a mai trăit o altă tragedie când tatăl meu a fost arestat. S-a întors de la

închisoare după patru ani. Mama mea a trimis pachete la toate închisorile din România, fiindcă nu știa unde anume era închis. Noaptea țesea la un război mic costume pentru actori. De acolo își câștiga banii că să trimită pachete tatălui meu“.

La Cluj, Florin a urmat Liceul de Băieți nr. 3 (azi, Colegiul Național „Emil Racoviță“), dar se afla în Bucovina în momentul eliberării tatălui său, acasă la preotul Orest Malcinschi, bun prieten cu Ștefan Piersic (... și cel care în tinerețe îl convinsese să meargă la balul de la Valea Seacă, unde avea să-și cunoască soția), dar și, totodată, devenit cumnatul lui prin căsătoria cu sora mai mare, Livia, a Verei Pașcanu. Aflând vestea, tânărul Florin a plecat de urgență cu șareta la gara din Todirești și de acolo, cu trenul, la Cluj, unde părinții săi, în fine, se reuniseră.

După întoarcerea acasă, tatălui i s-a permis să revină la activitatea sa de medic, întâi făcând muncă de teren la țară, în Transilvania, apoi intrând în activitatea didactică și devenind profesor la Facultatea de Medicină Veterinară din Arad și la cea din Cluj. S-a stins la vârsta de 90 de ani, pe 28 iulie 1991, și Florin Piersic s-a îngrijit de un loc de veci pentru el la Cimitirul Bellu, din București, pe Aleea Artiștilor...

(<https://adevarul.ro>, www.libertatea.ro, www.gandul.ro, <https://observernews.ro>)